

ΕΚΛΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Του G. DE LYS

ΤΟ ΔΡΑΜΑ ΤΟΥ ΦΑΡΟΥ

Ἡ Μαριβόνη ἦταν μοναχοκόρη τοῦ Γκουέν, τοῦ ἀρχιφαροῦ τοῦ Πλουμανάκ. Ἀπ' τὸν καιρὸ πού πέθανε ἡ μάνα της φρόντιζε αὐτὴ γιὰ τὸ νοικοκυριὸ καὶ μ' ὄλο πού ὁ πατέρας της ἔλειπε τὸν περισσότερο καιρὸ καὶ τὴν ἀφνε μονάχη, ποτὲ δὲν ἀκούστηκε τὸ παραισιολογικὸ εἰς βάρος της. Γιὰ τὴν Μαριβόνη ἦταν σεμνὴ κοπέλλα καὶ καλὴ καὶ ὄλοι τὴν ἀγαποῦσαν.

Ἐκείνη τὴν ἡμέρα ἀφοῦ ἐκολλήσισε τὸ τούλινο ἀλκυμια πού θὰ φερούσε τὴν ἐπομένη στὴν ἑορτὴ τῆς Παναγίας, βγήκε στὸ περιβόλι της νὰ μαζέψῃ χόρτα. Καθὼς γύριζε νὰ μῆσὶ στὸ σπίτι εἶδε τὸ Μάριο τὸν Κουστάλντ, πού ἦταν στὴν ὑπηρεσίᾳ τῶν φάρων μαζί μὲ τὸν ἀραβωνιαστικὸ τῆς τοῦ Γκιρέκ, νὰ τὴν παραμονεύῃ.

— Μὰ τὴν πίστῃ μου, τῆς εἶπε ὁ Μάριος, ἦσουν ἔτοιμος νὰ γυρῶ νὰ μὲ μεταθέσουν ἀπὸ δῶ. Μ' ἀπὸ τότε πού σ' ἐγνώρισα Μαριβόνη, δὲν μοῦ μένει καρδιά νὰ φύγω...

Ἡ Μαριβόνη ἐκοιμήθη τὸ κεφάλι της καὶ ἀπάντησε :

— Γιὰτί; Δὲν ξέρεις πὼς μ' ἔχουν ἀραβωνιάσει μὲ τὸ Γκιρέκ.

— Ξέρω πὼς ὁ πατέρας σου θέλει νὰ σοῦ τὸν δώρῃ. Μὰ εὐὶ πὼς μπορεῖς νὰ δεθῆς γιὰ πάντα μ' ἕναν ἄνθρωπο πού δὲν ξέρει οὔτε νὰ μιλήσῃ! Μαριβόνη, Μαριβόνη, φύλαξε τὸν ἑρωτὰ σου γιὰ κείνον πού θὰ ξέρῃ νὰ τὸν χαρεῖ καὶ νὰ τὸν νοιούσῃ.

Ἡ Μαριβόνη ἀκούγοντας τὰ φαρμακερὰ αὐτὰ λόγια του, τοῦ ἀπάντησε ταραγμένη :

— Εἶμαι ἀραβωνιασμένη μὲ τὸν Γκιρέκ, ἀπὸ τὰ παιδικὰ μου χρόνια. Αὐτὴ ἦταν ἡ ἐπιθυμία ὄλων τῶν δικῶν μου.

— Δὲν μπορεῖ ποτε μὴ νὰ εἶμαι καρδιά νὰ σοῦ ἀρῶμαι μὲ τίς ἀποφάσεις τῶν γέροντ. Ὁ ἔρωτας εἶνε ἐλεύθερο πουλί, τῆς ἀπάντησε τότε ὁ Μάριος.

— Ὡ! ἀναστένειξε ἡ Μαριβόνη, ἔσπετε νὰ λέτε ὠραία λόγια, κ. Μάριε. Ἀλλὰ κατὶ μοῦ λέει μέσα μου ὅτι δὲν ζάνω καλά πού κάθομαι καὶ τ' ἀκούω... Καὶ ὄλου νάνε θὰ γυρίσῃ ὁ πατέρας καὶ τὸ φαί δὲν θάνε ἔτοιμο... Ἀντίο, λοιπόν.

Κ' ἔφυγε γρήγορα ἀλαφρὴ σὰ ζαρζαδί. Ὁ Μάριος χαμογύλασε ποιηρὰ, καὶ ἀπομακρύνθηκε σφουρίζοντας ἕναν εὐθύμο σκοπὸ.

Ὁ Μάριος δὲν ἄρχισε ν' ἀπελπιστῆ ὅτι μὲ τὰ λόγια δὲ θὰ μπορούσε ποτε νὰ κατακτῆ τὴν Μαριβόνη. Τότε στὴν καρδιά του γεννήθηκε ἕνα ἄγριο μίσος ἐναντίον τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ πού γινόταν ἐμπόδιο στὴν εὐτυχία του.

Ὅταν ἦθε ἡ δεκαπενθήμερία πού εἶχαν ἰ, οἱ δύο μαζί ὑπηρεσίᾳ στὸ Φάρο τῆς Τριγαζὸς, ὁ Μάριος εἶχε πάρει πιά τὴν ἀπόφασή του. Σ' αὐτὴ τὴν ἐρημιὰ πού ἀνθρώπου αὐτὴ δὲ θὲ μπορούσε ν' ἀκούσῃ τοὺς βόγγους τοῦ θανάτου. Θὰ σκοτώσει τὸ σύντροφό του καὶ θάλεγε κατόπι πὼς σκοτώθηκε κατόπι ἐνός τυχαίου δυστυχῆματος. Κύριος τότε τοῦ πεδίου θὰ μπορούσε νὰ παντρευτῆ τὴ Μαριβόνη καὶ νὰ δῆ ἐκκληροῦμενα τὰ δειρά του...

Ἀπὸ τὴν πρώτη νύχτα, ὅταν ἀνέβηκε γιὰ τὴ βάρδια του, ἐνῶ ὁ Γκιρέκ πήγε νὰ κοιμηθῆ, σκέφθηκε πὼς ὁ ὕπνος τοῦ παρόδινε δίχως ἀντίσταση τὸν ἐχθρὸ του. Δὲν ἦταν τάχα κατάλληλη στιγμή γιὰ νὰ τὸν σκοτώσῃ; Μ' ἕνα σφυρὶ θὰ τοῦ χτυποῦσε μὲ δύναμη τὸ κεφάλι καὶ ὕστερα θάλεγε πὼς ἔπεσε ἀπ' τὴ σκάλα τοῦ φάρου καὶ ἔμεινε ξερός. Μὰ ἐκείνη τὴ νύχτα ἡ θάλασσα ἦταν ἄγρια, καὶ ὁ ἀνεμος λυσσομανοῦσε. Καὶ ἡ σκοτεινὴ ψυχὴ τοῦ Μάριου σφίχτηκε ἀπὸ ἕναν τρόμο πού τὸν παρέλυε. Ἡ ἰδέα πὼς μπορούσε νὰ μείνῃ ὁλομόνητος διὰ ὁλόκληρος βδομάδες μὲ τὸ πτώμα τοῦ συντρόφου του μέσα σ' αὐτὸ τὸν ἐρημιό φάρο, τοῦ ἔφερε ρίγος ὡς τὰ μεδούλια του...

Δὲν ἦταν ἄλλως τὸ πρὸ φρόνιμο, νὰ ἐτοιμάσῃ ἀπὸ πρὶν τὴν ἀφήγηση τοῦ δράματος, νὰ καθορίσῃ ὄλες τίς λεπτομέρειες μῆπως καὶ τὴν πᾶθὸν καὶ καμινὰ ἀπροσδόκητῃ ἐρώτησι πού θὰ τοῦ ἔκαναν : Γιὰ πὸ ἀσφάλεια αὐτὰ συντάσσεται ἕνα εἶδος ἐκθέσεως γιὰ τὴν ἰδίαν πτώση τοῦ συντρόφου του, θὰ ἐξυγιάζε κάθε του λέξη καὶ θὰ τὴν ἀποστήθιζε ἀπ' ἑξῶ...

Δώδεκα μέρες ὁ Μάριος εἶδεινε στὸ σύντροφό του ἐξαιρετικὴ ἐγκαρδιότητα. Ὅταν ὄμως ἔμεινε μονάχος, κατέστρωσε τὸ ἐγκληματικὸ καὶ ἔγραψε τὸ παραμῦθὸ τοῦ δῆθεν ἀτυχήματος. Ἡ δεκαπενθήμερία τῆς ὑπηρεσίας τους πλησίαζε στὸ τέλος. Ἡ ἡμέρα τῆς ἐκτέλεσεως τοῦ καταχθονίου σχεδίου ἦρθε. Γιὰ τελευταία φορὰ ὁ Μάριος ἐδιάβασε τὸ παραμῦθὸ του, τὸ ἔμαθε λέξη πρὸς λέξη καὶ ἔπειτα, ἀποφασισμένος νὰ ἐξαφανίσῃ κάθε ἕχθος τοῦ ἐγκληματικῶ του, ἄρχισε νὰ ξεσκιζῆ τὸ χαρτί. Ἀξάφανα ὄμως ἀκούστηκαν βήματα πίσω του. Ἦταν ὁ Γκιρέκ πού κατέβαινε ἀπ' τὸ φάρο. Γρήγορα γρήγορα μῆπως τὸν δῆ καὶ τοῦ κινήθῃ ἡ περιέργεια ἔκανε μάλαι τὰ χειρόγραφα καὶ τὰ πέταξε μέσα στὸ σβυστὸ φουῖνο πού χρῆσάμενε γιὰ νὰ πῆγουν τὸ φαί τους ὀι φαρφούλακες. Ἐπειτα χωρίς νὰ μιλήσῃ στὸ σύντροφό του, ἀνέβηκε τὴ σκάλα γιὰ νὰ πάθῃ στὴ βάρδια του...

Οἱ ὄρες περνοῦσαν, ἡ νύχτα προχωροῦσε. Ἐκεῖ ψηλά, μ' ἕνα σφυρὶ στὸ χέρι, ὁ Μάριος παραμόνευε. Σὲ λίγο ἀκούστηκαν τὰ βήματα τοῦ Γκιρέκ πού ἔρχοταν νὰ τὸν ἀντικαταστήσῃ...

Ἐνα ρίγος πάγους τὸ Μάριο. Ἀπλωσε τὸ χέρι του σὲ μὴ μπουζάλα κονιά καὶ ρούφηξε μὴ γουλιὰ.

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἀπ' τὸ ἀνοίγμα τῆς πόρτας φάνηκε τὸ κεφάλι τοῦ Γκιρέκ. Ὁ Μάριος ἀμέσως σήκωσε τὸ σφυρὶ του καὶ τὸ κατέφερε μὲ τόση δύναμη πού ἡ ὀρημὴ ἔκανε νάστοχῃ τὸ χτύπημα. Ἡ λαβὴ τοῦ σφυριοῦ ἐχτύπησε στὸ προβάθι καὶ μὲ τὸ τράνταγμα ἀπεσπασθῆ τὸ σίδερο πού τινάχτηκε καὶ ἔπεσε κάτω στὶς πλάκες. Μ' ἐκπληξῆ ὁ Γκιρέκ ἐγύρισε τὰ μάτια του, εἶδε τὸ Μάριο κατακίττο ἀπὸ λύσσα νὰ ὀρμᾷ ἐναντίον του. Ἐνόμισε ὅτι εἶχε αἰφνίδια τρελλαθῆ!

Στηριζόμενος μὲ δυσκολία στὸ στενὸ μέρος ὄπου τὸν περιόριζε ὁ Γκιρέκ κατώρθωσε νὰ ἐλευθερώσῃ τὰ χέρια του, νὰ τὰ ἀπλώσῃ καὶ νὰ τσακώσῃ τὸ Μάριο ἀπ' τοὺς καρπούς. Ὁ ἄλλος ἔκανε ἕνα κίνημα ἀποχωρήσεως. Ὁ Γκιρέκ ἐπωφελέθη, τὸν ἐσπρωξε μὲ δύναμη καὶ μ' ἕνα πῆδημα πέτυχε νὰ ἀνεβῆ ἀπάνω. Οἱ δύο ἄντρες τότε βρέθηκαν πρόσωπο μὲ πρόσωπο μέσα στὴν καμινὰ τοῦ φάρου, τοῦ ὁποῖου τὸ ἐκτυφλωτικὸ φῶς ἐφώτιζε τὸ τρομερὸ μῖσος τοῦ Μάριου καὶ τὴν ὀδυνηρὰ κατάλληξή τοῦ Γκιρέκ.

Ἀλλὰ ὁ Γκιρέκ δὲν πρόλαβε νὰ λάβῃ στῆσι ἀμύνει, ὁ Μάριος τὸν ἄρπαξε ἀπὸ τὸ λαμὸ καὶ ἔμπηξε τὸ νύχι του μὲς' στὶς σάρκες του. Μὲ μίαν ἀπελπισμένη προσπάθεια ὁ Γκιρέκ μπόρεσε νὰ συγκεντρώσῃ ὄλες τὶς δυνάμεις πού ἄρχισε νὰ νοιούθῃ ὅτι τὸν ἐγκαταλείπουν καὶ κατέφερε τίς γροθιές του πάνω στὸ στήθος τοῦ Μάριου...

Ἀμέσως ἕνας ὑπόκοφος κρότος ἀκούστηκε πάνω στὸ σκαλοπάτι. Τὸ δυνατὸ χτύπημα τοῦ Γκιρέκ ἀναποδογύρισε τὸ Μάριο πού γυρεμίστηκε ἀπὸ τ' ἀνοίγμα τῆς καμινᾶς στὴ σκάλα.

Μὲ μὴ λάμπα στὸ χέρι ὁ Γκιρέκ κατέβηκε μὲ προφύλαξη. Στὸ τελευταία σκαλιὸ τὸ ἀκίνητο σῶμα τοῦ Μάριου τοῦ ἔφραζε τὸ δρόμο. Μὲ μάτια ὀρθάνοια πού εἶχαν διατηρήσει ὄλη τὴν ἐκφραση ἐνός λυσσοῦδους μίσους, ὁ Μάριος κοιτῶταν μέσα σὲ μὴ λήνην αἵματος μὲ τὸ κεφάλι ἀνοικμένο στὴ μέση.

Ὁ Γκιρέκ ἔσκηψε, ἀνασῆκωσε τὸν ἐχθρὸ του καὶ τὸν ἀνέβασε μὲ πολλὴ δυσκολία πάνω στὴν καμινὰ τοῦ φάρου. Ἐκεῖ μέσα τὸ δυνατὸ φῶς, τὸν ἐξάλλωσε καὶ ἀπροσδόκητῃ τὴν καρδιά του. Δὲ χτυποῦσε πιά! Ὁ Μάριος ἦταν νεκρὸ! Ἐνας κρότος ἰδρώς ἐβγήκε στὰ μνηγία του καὶ μπροστὰ σ' αὐτὸ τὸ πτώμα τὸν ἔπιασε θανάσιμη τρομάρα. Κ' ἔσπετε νὰ μείνῃ ὡς τὸ ἄλλο μεσημέρι, πού θὰ ἔρχοταν ἡ βάρδια ἀπὸ τὸ Πλουμανάκ νὰ τοὺς ἀντικαταστήσῃ, πλῆθ' στὸν νεκρὸ σύντροφό του! Ἐθυμήθηκε τὴν ὀμορφὴ ἀραβωνιαστικῶ του πού θὰ τὸν περιέμενε αὐριό στὸ μῦλο νὰ γυρίσῃ. Καὶ στὴ σκέψῃ αὐτὴ ἡ ψυχὴ του σὰ νὰ πῆρε θάρρος. Ἀλλὰ ἀμέσως μὴ ἄλλη σκέψῃ φοβερὴ τὸν ἐπάκουσε. Τί θάλεγε γιὰ τὸ θάνατο τοῦ Μάριου; Καὶ ποῖος θὰ τὸν ἐπίστετε ὅτι τὸν ἐσπρωξε ἀμυνόμενος καὶ σκοτώθηκε; Μὴ τίχα ὄλος ὁ κόσμος στὸ Πλουμανάκ δὲν ἄρχισε νὰ ψυφιοῖτῃ τελευταία ὅτι ὁ Μάριος ἔκανε τὰ γλυκὰ μάτια στὴ Μαριβόνη;

Κ' ὄλοι τώρα δὲ θὰ φανταστοῦνε ὅτι σκότωσε τὸ σύντροφό του ἀπὸ τῆλεια; Ὡ! Θεέ μου!

Ἐάνθρωπος μὲς' στὴν καμινὰ σὰ νὰ κινήθηκε τὸ πτώμα. Τὰ τρομαγμένα μάτια τοῦ Γκιρέκ πού ἀπόφευγαν νὰ τὸ κοιτάξουν, ἐγύρισαν μηχανικὰ κ' εἶδαν τὸ πρόσωπο τοῦ νεκροῦ νάχῃ πάρει μίαν ἐκφραση σαρκασμοῦ. Ὁ Γκιρέκ ἄρχισε νὰ τρέμῃ. Ἐνα πρόσωπο πού ἀλλάζει ἐκφραση δὲν μπορεῖ νάναι τὸ πρόσωπο πεθαμένου ἀνθρώπου. Μ' ἕνα πῆδημα ἔτρεξε στὴ σκάλα, κατέβηκε σὴν δαιμονισμένους κ' ἔφτασε στὴ καμινὰ πού χρῆσάμενε γιὰ κρεβατοκάμαρα τῶν φολακῶν. Ἐζέλισε ἀπὸ μέσα, ἐσώριασε ὄλα τὰ ἐπιπλά τοῦ δωματίου πίσω ἀπὸ τὴν πόρτα, καὶ ἔπεσε χάμω οὐλοιάζοντας : — Φεύγα! Φεύγα! Μὴ σμῶνῃς ἐδῶ...

Τὸ μεσημέρι τῆς ἄλλης μέρας ὅταν ἦρθαν οἱ ἀντικαταστάτες τοῦ Μάριου καὶ τοῦ Γκιρέκ, βρῆκαν μέσα στὸ Φάρο τῆς Τριγαζὸς ἕνα πτώμα καὶ ἕνα τρελλόν. Καὶ μόνο ἀπ' τὰ χειρόγραφα πού βρέθηκαν μέσα στὸ σβυσμένο φουῖνο, μπόρεσαν νὰ καταλάβουν τί δράμα εἶχε γίνει τὴ νύχτα ἐκείνη...

ΑΓΟΡΑΖΟΝΤΑΙ εἰς καλὴν τιμὴν παλαιὰ, μεταχειρισμένα βιβλία διαφόρου ὕλης καὶ ἐλόκληρῃ βιβλιοθήκῃ. Ἐπίσης ζητοῦνται σῶματα ἡ τεύχη φιλολογ. γαλλ. περιοδικῶν καὶ βιβλίων. Ἀγοράζονται ἀκόμη ἔργα ζωγραφικῆς, ἀγιογραφία βιβλινταὶ καὶ παλαιὰ κομφοτεχνήματα. Εἰδοποιεῖτε ἢ γράφατε στὰ γραφεῖα μας, Λέκκα 7.

Γυρεμίστηκε ἀπὸ τὸ ἀνοίγμα τῆς καμινᾶς στὴν σκάλα...